

Nr. 5

3. mars 2019

79. árg.

Eg trúgvi, hjálp tú vantrúgv míni

Markus 9,24.

Ljós og myrkur berjast í hesum orðum um valdið. Og eisini í bakgrundini. Har stendur ein pápi, sum hevur biðið læru-sveinarnar um at hjálpa sjúka dreingi sínum, men teir megna onki. Drongurin verður plágaður av sterkum andum. Og í pápanum berjast trúgv og ivi – trúgv er sum eitt snarljós í ivans nátt.

Framvegis berjast ljós og myrkur í mannalívnum. Nóg av myrkrinum er fjalt fyri øðrum. Og fjald pína er svár pína. Sjálvt ljósasta dag kann hon randa umhvørvið við eini rond av onkrum svørtum, sum onnur ikki kenna.

Ímynda tær tvær myndir. Á aðrari ert tú sjálvur – á herðum tínum er ein vera, sum ongin dugir at tekna; tí hvussu tekna man illar andar? Men veran ber **navnið** Ómöguleiki. Hon nívir herðar tínar niður, hon heilavaskar tankar tínar, hon blindar sjón tína og fortelur tær um alt tað, sum vit og skil siga er ómøguligt. Tín framtíð, tín lívseydna, tín arbeiðsgleði, tín sæla, tú sjálvur, alt er ein stór misskiljing, og vegurin fram er ógongdur – teskar andin.

Latið okkum yvir hesi myndini skriva orðið: Myrkur.

Hin myndin er uppافتur ómøguligari at tekna. Tí á henni er Kristus. Og hvør torir at átaka sær at lýsa hann, so hann líkist? Hvør dugir at endurgeva hann, so hann ivaleyst smílir bæði okkara hugsanir og okkara rukkur burtur?

Eisini á hesi myndini er Ómöguleiki – men her er anda-
veran í leinkjum. Hon er trælur Krists. Alt tað ómöguliga ger
hann til trælir sínar – men ein menniskja, sum ongan veg sær
fram, ta menniskjuna rópar hann systur sína ella bróður sín.

Latið okkum yvir tí myndini skriva: Ljós. Og **undir** henni:
„Skuldi Gud ikki givið sínum útvaldu rætt! Kristus er tann,
sum gongur í forbøn fyri okkum. Nýggja kraft fáa tey, sum
biða eftir Harranum. Hann gevur tí móða kraft, tí veika fyllu
av styrki...“ Tey orðini stava frá honum, sum sjálvur er ljós.

Og um eygu tíni verða hangandi við fyrru myndina, noyð
so andlit títt at hyggja at hinari!

Guds vegur er rættur

Og Hanna helt bøn og mælti: „Hjarta mítt fegnast í Harranum.
Hátt er horn mítt hevjað av Gudi mínum. Opin er muður mín
móti figgindum mínum, tí at eg gleðist um frelsu tína. (1. Sám.
2,1–10).

Hin gudrøkna Hanna, sum gjordist mamma Sámuel, er eitt
vakurt dømi um, hvussu sannur gudsótti er besta vernd móti
óndskaparins ørvum. Vit plaga vanliga at taka Honnu fram
sum dømi um eina biðjandi kvinnu. Men man hon ikki vera
uppaftur størri sum hin forsmádda og háðaða kvinnan, sum
ber líðing og skomm sína, við tað at hon leitar sær skjól hjá
Gudi.

Skrivað stendur at hjákona Elkanas háðaði og østi Honnu ár
undan ári, tí hon eingi børn átti. Og er nakað meiri uppøsendi
og roynandi enn hesar støðugu glósurar ár undan ári?
Neyvan!

Men Hanna megnaði at bera tað; hon var hin ríka bøn-
kvinnan. Henda sterka bønakvinnan hevði kent seg veika og
lítilsverda; men Gud var hennara styrki. Ein eydnuríkan dag
eftir roynslur í mong ár, sker hon fagnandi í gleðiróp: „Tí
at Harrin er alvitur, og hann vigar allar gerðir. Sorlaður er
hetjanna bogi, men teir lúgvaðu girða seg við megi.“

Hesar vóru hennara eydnuríku royndir. Hon skilti ikki
veg Guds; men hon ivaðist ikki, at hann var hin rætti. Og ein
dagin sorlaði Gud hetjanna boga; men hin veiki varð íklæddur
Harrans styrkis-veldi.

Onnur Kona Elkanan æt Peninna; hon átti börn. Vit hoyra onki um tey; men sonur Honnu gjørdist ein signing fyrí Ísrael, og hansara navn og gerningur halda fram at bera signing. Sanniliga – Guds vegur er rættur!

t. týddi.

Sig einki

Viðhvørt fekk Ísraels fólk munnkurv. Tey skuldu einki siga. Ta ferðina tey skuldu ganga runt um Jeriko eina ferð hvønn dag og sjeýnda dagin sjeý ferðir, fingtu tey boð um at halda seg tigandi. Tey skuldu einki siga. Tá ið Jósva eftir sjeýnda umfarið tann sjeýnda dagin gav boð, tá skuldu tey rópa.

Hugsa tær, um fólkíð hevði prátað, meðan tey gingtu. Tá hevði eitt sindur av hvørjum komið út úr munni teirra. Grenjið hevði verið nógv. Tað var klókt at geva teimum taluforboð! Mangar ferðir er tøgñ gull!

Vit minnast, tá ið jødafólkið kom til Reyðahavið, og tey høvdu mist alla vón og høvdu uppgivið alt. Tey lessaðu sítt vónloysi yvir á Móses, og hann fekk sanniliga at føla teirra ónøgd. Tí mátti Móses siga: „Harrin vil berjast fyrí tykkum, men tit skulu halda tykkum kvirrar!“

Her vóru ongar stundir hvørki at grenja ella at siga nakað neiligt. Tey skuldu stutt sagt vera kvirr. Meðan tey vóru still, skuldi Harrin taka yvir. Og tey skuldu sleppa at siggja nakað, sum Harrin ongantíð hevði gjørt fyrr. Skulu vit eisini lata Harran taka yvir í lívi okkara?

Er tað ikki upp á tíðina hjá okkum at hugsa okkum um og vera kvirr? Jósva og Káleb vóru tveir av njósðnarunum, sum skuldu kanna Lyftislandið. Tá ið hinir tíggju njósðnararnir komu við síni neiligu frágreiðing, máttu Jósva og Káleb biðja fólkíð tiga.

Mær kemur fyrí, at vit liva í einari tíð, har tað er so lætt fyrí nógv kristin at tala og koma við viðmerkingum um alt. Neilig orð verða oyst út í eystan og vestan. Fólk hava meiningar um alt. Og oftast eru meiningarnar neiligar.

Um tú skeitir at teimum sosialu fjølmiðlunum og viðmerk-ingunum, sært tú neiligar viðmerkingar alla tíðina. Tað munnu vera mong, sum hava tað myrkt og neiligt inni í sær, tí tað, sum hjartað er fult av – verður skrivað og lagt út á netið.

Kanska hava mong fyrí neyðini í dag hesa somu áheitan, sum Jósva gav: Sig einki! Eg vil leggja afturat: Skriva einki! Tí tað verður so neiligt, tað, sum verður skrivað. Og Guds sök líður skaða.

Paulus hevur eina góða áminning til okkara í dag: „Eingin illavorðin tala komi út av munni tykkara, men slík, sum er góð til uppbyggingar, har sum tað gerst neyðugt, so at hon kann veita teimum náði, sum á hoyra. Allur beiskleiki og yvirhugi og illsinni og hávi og spottan veri langt burtur frá tykkum tillíka við øllum óndskapi! Men verið góðir hvør við annan, miskunnsamir, so at tit fyrigeva hvør øðrum, eins og Gud hevur fyrigivið tykkum í Kristi!“

Má Harrin signa dagin fyrí tær!

Effie Campbell umsetti.

Ein heil króna

Fyrí nógvum árum síðani var tað ein trúgvandi ungur maður, sum var á veg yvir í Missiónshúsið, har bønámøti skuldi vera. Á vegnum hitti hann ein drong í konfirmatiónsaldri. Hesir báðir kendu hvør annan væl, og henda samrøðan fór fram:

„Hvar fert tú?“ spurdi drongurin.

„Á bønámøti. Kom við!“

„Á bønámøti! Nei takk, sjálvt um eg fekk eina hálva krónu afturfyrí, so hevði eg ikki komið!“ Í dag er ein króna einki verd; men hetta er so langt síðani, at tá var ein króna nógv verd.

„Eg hevði heldur ikki farið, um eg bara fekk eina hálva krónu. Eg fái sanniliga nógv meir.“

„Hvat sigur tú. Fært tú meira? Hvussu nógv, meðni?“

„Eg fái eina heila krónu.“

„Eina heila krónu?“

„Ja, eg fái eina heila krónu. Eg fái nevniliga Lívsins Krónu.

Hana kanst tú eisini fáa. Kom við.“

Effie Campbell umsetti.

SUNNUDAGSSKÚLIN

3. mars	Tekstur: Matt. 4,1–11;	bíbliuorð: Matt. 4,10b.
10. mars	Tekstur: 1. Sám. 24,1–13+17–18;	bíbliuorð: 1. Pæt. 3,9.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bláðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: control p – 35 77 74

Nr. 6

17. mars 2019

79. árg.

Sælir eru teir, sum ikki sóu, og trúðu tó

Hinir hövdu hitt hin upprisna Jesus, men Tummas hevði ikki – og hvat kundi hann so vita um alt? Um Jesus tó mátti vita, hvat langi fríggjadagur hevði oyðilagt hjá Tummasi, so mátti Tummas saktans eisini vænta, at Jesus sjálvur fór at koma at bota um tað, sum var oyðilagt. Um ikki alt vóru ósannindi! Er tað kortini okkurt løgið við Tummasi? Er ikki okkurt heilt galið við øllum? Jú, víst er tað tað! Men Gud fáir lov fyri, at ímillum lærusveinarnar var ein Tummas, var ein, sum Gud hevði líknandi trupulleikar av sum við okkum øðrum. Og serliga er evangeliu-teksturin um Tummas ikki bara ein frásøgn um hann – nei, fyrst og fremst er hetta frásøgnin um Harran, sum stendur við trúfesti sítt, tá ið Tummas ikki orkaði at halda fast við trúgv sína.

Og hvør veit, um tað ikki júst var Guds órannsakliga trúfesti, sum leiddi Tummas heilt út í húsagangin, (altso ikki bara loyvdi honum!) fyri at hann seinni kundi gerast eitt vitni um, hvat trúgv er.

Sæl eru tey, sum ikki sóu og trúðu tó!

Ikki sóu og trúðu tó! Tað merkir, at í tí veruliga verður skil okkara við undirlutan. Ikki so at skilja, at sum kristin hevur tú forboð fyri at nýta títt skil – tvørtur ímóti; tað kann koma at kosta tær dýrt ikki at nýta vitið. Men ein kristin hevur sannað, at lívsins innastu spurningar eru: Hvør er Gud? Hvør eri eg sjálvur? Og teir verða ikki svaraðir í hugaheimsins verð.

Við teimum spurningunum skulu vit út á stærri dýpi. Og ongin fer at standa uttan fyri Himmalsins portur, tí hann hevði ov nógv vit, men bara tí at hjarta hansara var ov kalt.

Ikki sóu – trúðu tó. Tað merkir, at mitt í lívsins gátum kallar Gud á eina menniskju – ikki fyri at gera hana til sín ráðgeva, sum Gud kann hava hjálp í at spyrja til ráðs. Men Gud kallar eina menniskju fyri at taka hana at sær sum barn sítt.

Falskar keldur

Ein gomul søga sigur frá einari dúgvu. Ein dagin sá hon ein málning av einari frískari, rennandi keldu. Alt var so livandi málað, at dúgvan helt, tað var ein verulig kelda. Við fullari ferð fleyg hon móti málninginum og datt særð niður. Veingirnir brotnaðu. Hon fekk ikki flogið longur, og skjótt varð hon tikin av einum fíggingda.

- - -

Mong menniskju, eisini trúgvandi, søkja eydnu sína í ríkidømis, ærunnar og hugmóðs keldum. Bønarinnar veingir brotna, og lívið við Gudi fjarar burtur og doyr.

Effie Campbell umsetti.

Fyrr og nú

Ein ung genta varð umvend. Ein dagin spurdi prestur hana:

„Vart tú ein syndari, áðrenn henda broytingin fór fram í tær?“ Hon svaraði: „Ja.“

„Men hvussu er tað nú, ert tú framvegis ein syndari?“

„Ja, tað er bæði vist og satt,“ svaraði hon.

Fyri at royna hana spurdi prestur:

„Men hvør er so munurin á tær fyrr og nú?“

Hon hugsaði seg um eina løtu. So svaraði hon:

„Eg haldi, at munurin er tann, at fyrr var eg ein syndari, sum rann EFTIR syndini. Men nú eri eg ein syndari, sum renni **UNDAN** syndini.“

Eitt rætt og gott svar.

Effie Campbell umsetti.

Hava vit fingið bønarsvar, mugu vit senda kvittanina aftur til avsendaran, til himmals, at vit hava móttikið svarið. Vit mugu senda tøkkinu upp til Guds. e.c. ums.

Hvagar fert tú?

Ein ríkur maður hevði ein íspegil hjá sær bara til at stuttleika sær og gestum sínum. Ein dagin gav ríki maðurin íspegilinum ein vakran stav og segði við hann: „Henda stavin skalt tú eiga, inntil tú hittir ein tápuling, ið er uppafstur býttari enn tú sjálvur.“ Stutt eftir gjørdist ríki maðurin álvarsliga sjúkur. Hann segði við íspegilin: „Hoyr, býtti, nú fari eg at doyggja!“ „So, hvagar fara tygum?“ spurdi hin. „Til ein annan heim,“ svaraði hin ríki. „Nær koma tygum aftur?“ spurdi íspegilin. „Ongantíð.“ „Men hvørjar fyrireikingar hava tygum tá gjørt til eina tílika ferð?“ „Als ongar,“ svaraði ríki maðurin. „Tygum fara eina ferð, haðani tygum ongantíð koma aftur, og tygum hava ongar fyrireikingar gjørt? So skulu tygum fáa stavin aftur, tí ein slíkan býttling havi eg ongantíð hitt fyrr!“

Eisini tú skalt út á eina tílika ferð. Hvørjar fyrireikingar hevur tú gjørt? Fert tú avstað uttan nakra fyrireiking, ella kanst tú siga, at tú fert og at tú veitst, hvagar leiðin ber? Jesus segði einaferð, at hann fór burtur at gera okkum stað til reiðar, og tá ið hann er liðugur við hann, skal hann koma aftur og taka okkum heim. Tí hann vil, at har, sum hann er, har skulu vit eisini vera. Fert tú til hetta staðið, ella stýrir tú móti myrku óvissuni?

A. J.

Fá lut í arvinum

Ein teknirøð vísir ein sakførara, sum kunnger seinasta viljan hjá einum av klientum sínum. Hann lesur úr einum testamenti fyri einum flokki av spentum skyldfólkum. Teksturin er hesin: „Eg, Jógvan Jacobsen, sum havi havt eina sunna sál í einum sunnum likami, havi brúkt alt upp!“ Soleiðis kunnu tey grammu gerast vónbrotin.

Hyggja vit nú ein annan veg og hugsa um andaligar sannleikar, so hoyra vit tað mótsetta. Tá ið Jesus Kristus skrivaði sín seinasta vilja og sítt testamenti, brúkti hann ikki alt upp, nei, hann hevur givið sínum kæru børnum alt.

Bíblían er eitt testamenti, sum fortelur um alt tað, sum Gud í himlinum unnar okkum. Paulus brúkar allan fyrsta kapitilinn í Efesusbrævinum til at lýsa andaliga arvin, sum okkum er givin við Jesusi Kristi: „**Sum vit eisini hava fingið arvalut í, eins og vit vóru ætlað til frammanundan.**“ (Ef. 1,11).

Jesus kemur aftur

Kristin hava til allar tíðir trúð, at Jesus skuldi koma aftur, meðan tey livdu. Soleiðis er tað í dag, og soleiðis var tað á ápostlanna døgum.

Fyri tann, sum trýr, gongur tað móti degi. Tá ið Jesus kemur aftur, skulu vit mæta einum vini, einum, sum vit hava boðið vælkomnum inn í lív okkara sum Meistara og Harra. Hann hevur framtíðina í hond síni og hevur tamarhald á øllum.

FRELSARIN KEMUR AFTUR. Tá ið Jesus kemur aftur, er tað tín og mín Frelsari, sum kemur aftur. Vit skulu uppliva eina sigursæla uppreisn frá teimum deyðu og fáa dýrdarlikam. Hansara samkoma verður førd til himmals í sigursfrøi. Hann, sum loysti syndatrupulleikan, tá ið hann doyði á krossinum, hevur makt at frelsa øll, sum trúgva á hann. Eg gleði meg til tann dagin at síggja, at Gud vann kapprenningina um menniskjuni! Himmalin fer at verða fullur!

KONGURIN KEMUR AFTUR. Tað er kongurin, sum kemur aftur, og hann kemur í sigursfrøi. Hvørt knæ skal boyggja seg fyri Jesusi kongi, og hvør tunga skal játta, at hann er Harri. Vit fara at síggja, at alt skaparverkið er umfatað av hansara frelsu. Uppií har eru eisini dýrini, náttúran og alheimurin (universið). Sum hetta verður ein undurfullur dagur! Skuldu vit ikki eisini rópt:

Ja, kom, Harri Jesus, kom skjótt!

Effie Campbell umsetti.

At Jesus reis upp er ein vitnisburður um, at Gud góðtók tað ofrið, sum Jesus gav. *e.c. ums.*

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

17. mars	Tekstur: 2. Sám. 11,2–5+14–17 +26–27; 12,1–7a+9–13;	bíbliuorð: 1. Jóh. 1,9.
24. mars.	Tekstur: Matt. 21,12–16;	bíbliuorð: Matt. 21,13b.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Foroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: control p – 35 77 74